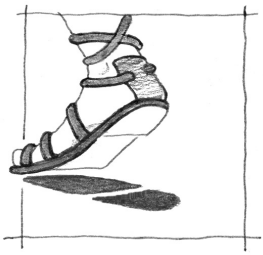

JÉZUS LÁTOGATÁSAI

Ha itt lettél volna…

Talán te is gondoltál már arra: milyen jó lenne, ha az Úr Jézus még most is itt lenne a földön. Persze, nem Izráelben, ahová te esetleg soha nem juthatsz el, hanem járná a világot, és egy vasárnap éppen a te gyülekezetedben prédikálna az istentiszteleten. Mivel előre jelezné a jövetelét, meghívnátok ebédre. Bizonyára a legjobb ételeket készítenétek neki, gyönyörűen kitakarítanátok, hogy méltóképpen fogadjátok. És milyen csodálatos lenne, hogy elmondhatnátok neki mindent, és Ő meggyógyítaná a betegeket, mint amikor a földön járt, vagy megszaporítaná a kenyereteket.

Az a betániai család, amelynek Márta, Mária és Lázár volt a tagja, ilyen kiváltságos helyzetben élt. Jézus szerette a három testvért, gyakran meglátogatta őket, beszélgetett velük és az emberekkel, akik eljöttek, amikor megtudták, hogy Jézus ismét náluk van. Mindent elmondhattak neki és tudták, hogy Ő Isten Fia, a világ Megváltója, aki mindent megtehet.

Egy napon nagy szomorúság érte őket, mert Lázár súlyosan megbetegedett. Márta és Mária látta, hogy emberileg nincs remény a gyógyulására, ezért üzentek Jézusnak, bár nem tudták, hol tartózkodik. Jézus különös kijelentést tett a hír hallatára: ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségére lesz. Nem indult azonnal Betániába, hanem még két napig ott maradt, ahol az üzenetet megkapta. Amikor végül odaért Mártáék falujába, Lázár már négy napja a sírban volt, vagyis négy napja halt meg, mivel az akkori szokás szerint aznap eltemették. Ha egy kis számítást végzünk és a négy napból kivonjuk a két napot, amíg Jézus nem indult, akkor megtudjuk, hogy ha Jézus azonnal indult volna, amikor az üzenetet megkapta, akkor is már két napja a sírban lett volna Lázár, amikor megérkezett volna. Az üzenet tehát későn érkezett el Jézushoz.

Tudjuk a Bibliából, hogy Jézus Isten Fia, tehát Ő üzenet nélkül is tudta: Lázár mikor betegedett meg, és mikor fog meghalni. Vajon miért nem ment el Betániába, hogy meggyógyítsa, hiszen megtehette volna, és szerette a három testvért?

Ugye te is sokszor gondoltál már arra: Jézus megtehette volna, hogy ne úgy történjenek a dolgok, ahogy történtek? Vajon miért nem tette meg?

Márta és Mária sem értette, hogy miért nem tette meg Jézus. Amikor Márta meghallotta, hogy Jézus közeledik a faluhoz, elé ment és azt

mondta neki: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. Mintha azt mondta volna: Miért nem jöttél, hiszen megtehetted volna?

Jézus így válaszolt: Feltámad a testvéred. Feltámad? Márta tudta, hogy egyszer majd lesz feltámadás. De most még nincs itt ennek az ideje, és ez nagyon fájt. Legjobban az fájt, hogy másképpen is történhetett volna.

Talán emlékszel, hogy egy másik látogatásnál Mária leült Jézus lábához és hallgatta, Márta pedig ebédet készített. Most Márta „ült" Jézus lábánál és csodálatos tanítást kapott tőle. Én vagyok a feltámadás és az élet – mondta Jézus –, aki hisz bennem, örök életet kap, amely folytatódik a mennyben, ha a földi élet befejeződik. Hiszed ezt? Márta szívből mondhatta: Igen, hiszem, hogy Te vagy a Krisztus, az Isten Fia.

Jézus azt mondta, amikor meghallotta a hírt Lázár betegségéről, hogy az nem halálos, hanem Isten dicsőségére lesz. És most megtörtént ez. Jézus kihívta Lázárt a sírból, és nemcsak Márta és Mária, hanem mindazok, akik vigasztalásukra összegyülekeztek, láthatták, hogy Jézus valóban élet és halál ura, és ez Isten dicsőségét szolgálta.

Ha behívtad már a szívedbe Jézust, a Megváltódat, akkor neked is örök életet adott, amelynek soha nem lesz vége. És nem kell arra várnod, hogy időnként eljöjjön látogatóba, hanem mindig ott marad a szívedben, és elmondhatsz neki mindent azonnal, bánatot, örömet, és lehet a te életed is Isten dicsőségére.

Ilonka néni

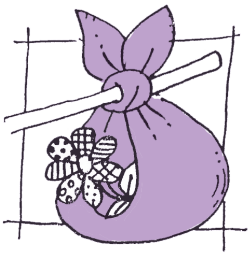

VELEM TÖRTÉNT

Ne csak a maradékot!

Mifelénk egy zöldséges bácsi járt házról-házra, a hátán nagy kosárban cipelte az áruját. Egy meleg nyári napon kint játszottam a kertben, amikor a bácsi megállt a mi házunk előtt. Mi nem vettünk semmit, de kért tőlem egy pohár vizet. Beszaladtam, és megkérdeztem édesanyámtól, hogy nem adhatnám-e oda az én pohár tejemet, amit nekem félretett.

– Olyan izzadt és fáradt a szegény zöldséges bácsi.

– Odaadhatod! – mondta édesanyám.

Kivittem, és látszott, nagyon jól esett neki, hogy én az uzsonnatejemet adtam oda. Egy ujjnyit hagyott az alján, és azt mondta:

– Ezt meghagyom neked.

Undorodva fordultam el a pohártól, hiszen belelógott a bajusza, hogy innám meg? Majd azt kérdezte:

– Ugye undorodsz egy másik ember után inni a pohárból? Gondold csak el, hogy az Úr Jézusnak sem kedves, ha valaki csak az élete végén adja neki az életét. Az olyan, mintha valaki csak a pohár alján a maradékot adná Jézusnak.

Azon az éjjelen nem tudtam aludni. De imámban elmondtam az Úr Jézusnak, hogy az egész életemet neki akarom adni, nem csak a maradékot. Így lettem már fiatalon Isten gyermeke. Én nem bántam meg, csak örömöt és boldogságot jelentett, hogy már gyermekkoromtól kezdve az övé lehetek.
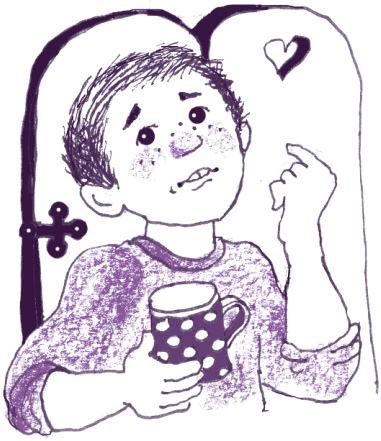
V. S.